

Suhai Pál

Tintásüveg

Kifolyt a tinta; feltja megmaradt.

Petőfi Sándor

I.

Azt hallom untalan, hogy tán csak négy-öt év
és nem lesz könyv és az se kell, papírlap,
ha olvasni akarnék s toll, hogy írjak,
a gépbe lépnem épp elég.

Pár év csupán és úgy sétálhatok
a hálózatok dzsungelében,
akár egy parkban, jól szabályozott
viszonylatokban – kár, hogy meg nem érem.

A szép jövődöt. Hogyha ezt veszem,
egy rég kiszáradt, itt felejtett
tintásüvegnek, melybe díszollat ha ejtek,
még mindig több hasznát veszem.

II.

Azt hallom untalan, hogy tán csak négy-öt év
és nem lesz könyv és az se kell, papírlap,
ha olvasni akarnék s toll, hogy írjak,
a gépbe lépnem épp elég.

Ezt hallom én, ki egykoron
még tollhegyet tintásüvegbe,
sötét levébe mártogattam egyre
s tintás lett, az bizony, ujjam s gyerekkorom.

De nemsokára úgy sétálhatok
a hálózatok dzsungelében,
az internet őserdejében,
akár egy parkban, jól szabályozott

viszonylatokban – kár, hogy meg nem érem.
Ha ezt veszem, valóbb nekem
egy régi tintatartón elmerengem,
semmint koromnak vad világát élnem.

Béke

Arisztophanész komédiájára

Arisztophanész vén ganajturója,
trágyával hizlalt mocskos paripa,
ha égbe visz az ó-komédia,
tiszteletét előtted is lerója.

A trügiaoszi rafinéria
s a pártharcok érdeke nemhiába
röptetett istenek honába:
bűzödnék ott kell megtisztulnia.

Ott, vagy sehol. Amit te ott tanulsz
– trágyát ha falsz, trágyába fúlsz –,
majd lenti rokonaid hasznosítják:

a Napot gyúró szent skarabeusz
s mi, emberek, kissé gyanús
lovasaid, profán mihasznák.

Kontrasztok

a Félhold utca
ezüstnyárfás plein airjében
egy félig földbe süppedt vén akácfa
tar ágak sűrűjében az utca lassú áradása
és mindezek kontrasztjaképp a mai reggel ráadása
eleven szuggesztíójú kép egy kedves mosolygó anyuka
a tegnapi kismama aki nemrég éppígy tolt a nagy hasát
mint most a kisbabáját a gyermekét az örömét az örökét
jövőjének feketelyuk-örvénylését ezt tolt maga előtt
mint most a kisbabáját a gyermekét az örömét az örökét
a tegnapi kismama aki nemrég éppígy tolt a nagy hasát
eleven szuggesztíójú kép egy kedves mosolygó anyuka
és mindezek kontrasztjaképp a mai reggel ráadása
tar ágak sűrűjében az utca lassú áradása
egy félig földbe süppedt vén akácfa
ezüstnyárfás plein airjében
a Félhold utca

Nocturne

Hatalmas éj... hatalmas éj:
zuhog le rám a fényed.
Rezeg egy végtelen huzal,
egy messzi húr, amint bennem megéled.
És sírok, mint a mész,
ha hirtelen a vízbe téved.

A könnyem záporában égve
sírnak ők is, a csillagok,
hangtalan szájjal mind a messzeségbe –
és zeng a némák kórusa:
a Mindenség zenéje,
a Mindenség zenéje.

Utolsó szó

Fellebbezés e vers, beadvány:
utolsó szó, hát ünnepi –
fektetheted sötét fiókok alján,
elszámoláskor, sohanapján,
egy még be nem váltott bónusz alapján
örökségét be fogja hajtani:
rég megfakult színnel a lapján
a szívedet vallatja ki.

